

ІСУС НАВИН

«Вітаю вас, славетний чужинче, — гукнув великий ізраїльський полководець Ісус, зустрічаючи чоловіка виразно халдейського походження, що увійшов до штабного намету. — Хочу доручити вам надзвичайно важливе завдання, — продовжував Ісус, коли гість сів. — Як вам відомо, ми здобули Ієрихон. Здобули незвичайно. Наші трубачі так сильно задмухали в свої роги, що міські мури розсипалися. На віки вічні наші інструменти зватимуться трубами ієрихонськими».

«Музика завжди руйнувала мури між народами», — спокійно зауважив халдієць.

«І все ж ми не можемо бути цілком спокійними, — мовив Ісус. — Де-не-де мури похилились, але не впали. Дехто з наших трубачів, очевидно, грає слабше за інших».

«Положення губ. Уся справа в ньому», — кинув чужинець.

«Я хочу створити школу, яка належно дослідить цей військовий метод. Хочу, щоб нею керували ви. Вас вважають найкращим музикою сучасності».

Маєстро злегка вклонився.

«Я вже чув про ваших трубачів».

«І що ж?»

«Вони талановиті, але, звичайно, дилетанти».

Ісус почав сердитися. Гість не сподобався йому з першої хвилини. «Інтелігент», — подумав зневажливо.

«Їх тони плоскі, як дошки, — продовжував маестро. — Не мають аніякісінського уявлення про вібрато. Зіграні абияк. А фразування! А та фальшива акцентація! А ті неможливі єврейські інтонації!»

«Ого, наших інтонацій не чіпай, чужинче!» — подумав Ісус, але знову погамував своє невдоволення. Мури передусім.

«Треба буде опрацювати динаміку. Навчити їх дихати. Зміцнити ритм і навчити злагодженості».

«Аби тільки це руйнувало мури», — пробубонів Ісус.

«Треба запастися терпеливістю. Ми, педагоги, знаємо, що батьки бувають нетерплячіші за учнів. Спокій, терпеливість і час».

Відразу ж після цієї розмови маестро взявся до своїх обов'язків. Із табору, виділеного для школи, чулися гами й акорди, а над ними здіймався дужий голос шаленого маестро. Жінки оточували табір і перемовлялися: «Який рев!»

Надвечір музики розходилися бліді й спітнілі, втомлені від дихальних вправ. Останнім ішов розчервонілий учитель, поляскуючи батогом.

Ісус відчував, що в таборі діється щось незбагненне. Між жінками — неспокій, між чоловіками — потаємне шепотіння, якого він не розумів. І все це навколо халдійця. На запитання, коли оркестр зможе бути готовим до бою, лунала одна й та сама відповідь: «Вони ще працюють із ударами язика. І з фразуванням проблеми». Ісусові вривався терпець. Сусіднє місто не давало йому спокою, бо ще й досі не було завойоване.

Урешті маестро заявив, що оркестр готовий. Ісус оголосив похід, і військо вирушило. Сонячного ранку воно оточило місто й приготувалося до атаки. Стоячи на узвишші з оголеним мечем у руці, Ісус дав наказ трубачам починати. Жінки, що завжди проводжали чоловіків на бій, посідали купкою просто на пустельному піску, заквітчавши голови.

Хвилини чекання затягувалися.

«Одному трубачеві, що мав грати соло, стало погано від хвилювання, — сповістив ад'ютант Ісуса. — Ще хвилинку терпіння».

Маестро став перед оркестром і махнув паличкою. Залунала приємна мелодія, розлягаючись далеко по пустелі. На мурах обложеного міста то з'являлися, то зникали мешканці. Коли композиція скінчилася, кілька жінок заплескали, але хтось із оркестру зашипів: «Тсс! Це лише перша частина!». Почалося ефектне алегро, а після нього жалібний марш. Номер ішов за номером. Вже то було якось задовго. Натовп на мурах порідшав, воїни позаду оркестру почали перешіптуватися. Затамувавши подих, Ісус дивився перед себе. Полководці так само.

Коли виступ закінчився, оркестр відійшов, а маестро проводжали жінки, кидаючи під ноги квіти.

Після концерту прийшли посланці з обложеного міста і вручили Ісусові листа.

«Великий полководче!

Наша громада з цікавістю вислухала концерт, який ви влаштували перед мурами, і вбачає в ньому визначний вияв дружби. Пропонуємо влаштовувати такі концерти регулярно, найліпше для нас підходили б вівторки, четверги або п'ятниці. Бажано також, щоби програма не затягувалася довше, ніж на годину, а до репертуару по змозі входили популярні мотиви.

Концерти, без сумніву, зближують наші народи.

Щиро

Міська рада».